

Juhász Éva

Szent Miklós Görögkatolikus Roma Szakkollégium

A kezdetek

A Keresztény Roma Szakkollégiumi Hálózatot hatodik intézményeként alakult meg 2015 nyarán a Szent Miklós Görögkatolikus Roma Szakkollégium Debrecenben. A szakkollégisták száma az első tanévben 12-ről 20-ra nőtt, a Debreceni Egyetem szinte minden karáról vannak hallgatóink. Jelenleg a 2017/2018-as tanévben 28 hallgatónk van.

A KRSZH tagjaként a szakkollégium azzal a céllal jött létre, hogy szakmai programjával és eszköztárával megteremtse azokat a feltételeket, amelyek optimálisan segítik a romákat érintő társadalmi problémákra érzékeny, keresztény értékrendet megtartó, sokoldalúan képzett fiatal értelmiség nevelését.

Mit kaptak a szakkollégisták

Kompetenciafejlesztő tanulmányi hétvégék, ingyenes nyelvtanulási lehetőség, angol és német nyelvből, kezdő és haladó szintű csoportokban heti 2 órában, képzett nyelvoktatók vezetésével. Egyetemi tanulmányokat segítő mentorálás, egyetemi oktatók segítettek mentorként a szakkollégistákat tanulmányi előmenetelükben, szakmai fejlődésükben. „Útkereső” beszélgetések heti rendszerességgel lelkes vezetőjével. Havi ösztöndíj a tanévben, a szakkollégiumi aktivitást és közösségi részvételt értékelő ösztöndíjrendszer alapján. Nyári szünetben kutatási ösztöndíj, a hajdúdorogi cigányság körében folytatott szociológiai és egészségügyi tematikájú kérdőíves kutatásra irányulóan. Kollégiumi férőhely, tanulmányutak, kirándulások belföldön és külföldön, cigány zarándoklat Rómába, tanulmányút Ausztriába és Szlovákiába. Színes közösségi programok, önkéntes tevékenység, befogadó, családias szakkollégiumi közösség. Programjainkhoz, működésünk biztosításához nagyban hozzájárultak a hazai és európai uniós támogatások, pályázatok. Programjaink közül kiemelendő az önkéntes munka melyet a hallgatók többsége túlteljesít. Legtöbbet lakásotthonokban próbálunk segíteni, példát mutatni, bátorítani. Debrecen városában országosan is egyedülálló a Karitatív Testület, melynek munkáját segítik hallgatóink is adománygyűjtéssel, adományszervezéssel.

Dancs Krisztián

Református Roma Szakkollégium, Budapest

Dancs Krisztián egy hatgyermekes család ötödik gyermekeként látta meg a napvilágot. Szülei igyekeztek mindent megadni gyermekeiknek, így neki is. Nagyra értékelték, hogy fiuk óvodás korától komolyan táncol, noha a családban nem volt senki, aki hasonló babérokra tört volna. Krisztián középiskolai osztályában közepes tanulónak számított, mégis felvették az egyetemre. Osztályából egyedüliként, úgy, hogy a diákok között ő volt az egyetlen roma származású. Hogy miért nem mert többről álmodni, arról azt mondja: egy borsodi fiatal számára az egyetemi diploma túl nagy lépésnek tűnik. Még úgy is, ha ígéretes tehetség. „Elérhetetlennek

tűnt már csak a gondolat is, hogy egy nagyobb városban megvalósítsam az álmom.”

A kiszolgáltatottság-érzés eleinte csak fokozódott, hiszen a fiatalembert nem vették fel abba a kollégiumba, ahová először pályázott. Alig néhány órával a határidő letelte előtt adta be a jelentkezését a Budapesti Református Cigány Szakkollégiumba, a RefoRomba. Ott már tárt karokkal várták. „Istennek köszönhetem, hogy sikerült megkapaszkodnom. Nagyon minimális pénzzel jöttem fel Pestre, hiszen Cigádon csak diák munkára volt lehetőségem. A lakhatás a legfontosabb, amit a szakkollégium nyújthat, de a havi ösztöndíj és a nyelvtanulási lehetőség is nagy segítség. A RefoRomban új családot kaptam. Olyan összetartó a közösség, annyira szeretjük egymást, és annyira jól érezzük magunkat a közös kurzusokon vagy épp a hétvégi sütögetéseken, hogy szívesen megyek haza. Mert már nem is úgy fogom fel, hogy a koliba megyek, hanem mindig azt mondom: haza.”

Krisztián elárulja, a szakkollégium egy különös meglepetéssel is szolgált. „Nagymértékben megváltoztatta a saját cigányságomhoz való viszonyomat. Noha mindig is tudtam, hogy cigány vagyok, vidéken ez nem számított kuriózumnak. Itt viszont beszélünk róla, sőt mindennap elhangzik az a szó, hogy cigány. A RefoRom érezte meg velem, hogy roma vagyok, egy értelmiségi roma. És nagyon szeretek az lenni. Eközben kezdek kinyílni, hiszen amikor szeptemberben ide kerültem, nehezemre esett egy mondatot is elmondani magamról.” Keményen dolgozik, iskolaidőben mindennap hajnalban kel, reggel 8-kor már folyik róla a verejték. A kezdeti időszakban gyakran sötétedésig gyakorolt az egyetem falai között, részben azért, hogy ledolgozza hátrányát. „Voltak, akik egy évet készültek arra, hogy ide bekerüljenek, én viszont nem voltam felkészülve ekkora hajtásra.” Ennek ellenére tudja, hogy a helyén van, sőt, mióta zöld utat kapott álma megvalósításához, sokkal magabiztosabb.

A legnagyobb változás a korábbiakhoz képest, hogy értékes embernek érzi magát – árulja el. „Régebben alábecsültem magam, hiába dicsértek.” Krisztián elismeri: volt, hogy úgy érezte, az élet igazságtalan. „Miért van az, hogy mást tudnak a szülei támogatni? – kérdeztem. Ráadásul, hiába vagyunk szegények, nehéz volt, hogy ott kell hagynom a családomat. Anya máig sem tudta feldolgozni, hogy én eljöttem. Amikor hazalátogatok, úgy jövök vissza Budapestre, hogy sír.” Azt mondja, a kezdeti időszakban sokat jelentettek számára a szakkollégiumi áhítatok. És hogy mit jelent számára a siker? „Szeretnék hivatalos táncos lenni, világot látni, de egyelőre az a siker, ha egy kőkemény nap végén látom a mestereken az elégedettséget.”

(Jakus Ágnes nyomán Molnár Illés írása)